

mi předepisuje antidepresiva, kterými jsem se v březnu předávkoval. Skoro se cítím provinile, že mrhám jejich časem, protože jsem beznadějný případ. Ale jestli se mi nepovede všechny přesvědčit, že jsem se pokusil zabít jen kvůli tomu dokumentu o tom, co se mi stalo v dětství, pošlou mě do léčebného centra pro sebevrahy, kde nejen že bude víc lidí, co se mě ze všech sil budou snažit udržet naživu, ale ještě nebudu mít sebemenší šanci se znovu pokusit zabít.

Jestli tenhle ne-soudný den proběhne tak dobře, jak doufám, možná tu s radostí ještě nějakou chvíli zůstanu.

Poprvé za skoro deset let se mi po konkurzu ozvou zpátky. A nejde jen tak o nějaký konkurz, je to zkouška vzájemné chemie pro postavu milostného protějšku ve filmu. A nejde jen tak o nějaký film, ale o adaptaci mého oblíbeného fantasy *Zlaté srdce*. Stačila fakt povedená nahrávka a trochu zalhat o tom, kdo jsem.

Teď musím jenom získat svou vysněnou roli.

Přecházím po ložnici, projíždím si úryvky dialogů, i když si to všechno pamatuju. Všechno v mém pokoji je černé nebo bílé, tedy až na knížky, hry a videohry, kterými se snažím zabavit během ne-soudných dnů. Mamka mi sehnala obří afeandru, které se taky říká zebří rostlina, ale navzdory tomu jménu se k mému pokoji moc nehodí. Jasně, hezká myšlenka, dostat sem trochu zeleni, ale já mám dost práce s tím, že se snažím nakrmit sebe, takže rostlina dost zhnědla, protože ji zanedbávám. Musím ji vyhodit, protože se nemůžu koukat na to, jak před mýma očima zemře.

Tak jo, je čas se připravit. Strčím si papíry se scénářem do *Zlatého srdce* v pevné vazbě, je to můj 912stránkový amulet. Pak knížku nacpu do batohu, se kterým většinou vyrážím do

přírody. Popadnu černé triko a džíny, které požadovali lidi z castingovky, a chystám se zapadnout do sprchy, když si všimnu, že na podlaze leží můj roční deník. Rychle ho hodím zase zpátky na noční stolek, kolem třetí ráno jsem to zapomněl. Nikdo se do něj nesmí podívat.

Pootevřu dveře, slyším, jak ze starého rádia, které jsem dal nahoru na ledničku potom, co jsme se zbavili všeho alkoholu, vyhrává španělská písnička. Mamka a Rolando se smějí, zatímco připravují snídani, než mamka vyrazí do práce v místním azylovém domě pro ženy. Jsou to právě takové drobné chvíle, jako je tahle, kdy mi mamka nenosí rostliny ani nehlídá dávku antidepresiv, které mi dávají naději, že když umřu, bude nakonec v pohodě. I když tvrdila něco jiného po tom sebevražedném pokusu – mluvím jen o tom jednom v březnu, o tom druhém nikdo neví.

Než zase pro mamku a Rolanda nasadím masku šťastného Paze, musím se připravit, stejně jako každý herec, který vchází do maskérny. Na place jsem byl jen jednou, když mi bylo šest, ale pamatuju si, že mi přišlo strašně cool, že tam jsou umělci, kteří mi pomůžou dostat se do role, než režisér zavolá: „Akce!“ Teď to všechno dělám sám, než začnu předstírat štěstí.

Odspěchám do koupelny, kde je po Rolandově ranní sprše pořád plno páry a tepla. Otřu zamlžené zrcadlo, snažím se spatřit zloducha, kterého vidí všichni ostatní, ale vidím jen kluka, který si tmavé vlasy odbarvil na blond, aby získal tuhle práci, a který si vlasy nechává narůst, aby skryl tvář, kterou všichni znají spíš z dokusérie o prvním soudním dni místo jeho malé, ale kdysi slibné roličky v posledním filmu o Scorpiousi Hawthornovi.